

Podmínky pravého následování Ježíše

Mt 8,14-22

Krátké rozhovory mezi Pánem Ježíšem a dvěma muži o následování jsou ostrým protikladu s tím, co všichni prožívali ještě před několika okamžiky. V předchozích verších čteme o velkých divech a průlomu Boží moci při uzdravení malomocného, Petrovy tchýně a setníkova sluhy. Každý z nás, kdo by na vlastní oči viděl jen jeden z těchto tří znamení Boží slávy by chtěl Pána Ježíše následovat. Lidé kolem něj viděli tři uzdravení o nichž se nikomu do té doby ani nesnilo. Nedivme se tedy, že zájemců o následování Pána Ježíše Krista přibývalo. I dnes se mnoho lidí přihlásí, že chce jít za Kristem, když slyší nebo dokonce vidí Boží moc a slávu. Sníte o větší plnosti Ducha, o zjeveních Boží přítomnosti, zpíváme chválu: „Víc moci, víc vidění pro život můj“, ale víme skutečně, co obnáší následování Krista? Známe jaká je realita následování?

Ježíš nadchl mnohé, ale mnozí jej také po určité době opustili. Pro tvrdou řeč a pro tvrdé podmínky následování. O dvou nadšencích, kteří viděli, co Ježíš dokáže jsme dnes četli. Oba dva chtěli jít za ním. Oba jej chtěli následovat.

Vzpomínám si na své první nadšení z horské turistiky. Zalíbily se mi ty krásné výhledy z vrcholů kopců a hor. Ale vzpomínám si také velmi dobře na to, jak ve svých 16-ti letech jsem se vypravoval se skupinou mládeže do hor v Rumunsku a na krosnu, kterou jsem zabalil skutečně jen tím nezákladnějším. Nešla uzvednout. Dva lidé mi ji museli dávat na záda. A s tímhle nákladem jsem se spolu s ostatními šplhal z úpatí na hřeben. První den s nejtěžší krosnou (zásoby zatím nesněžené) do největšího převýšení. Stoupali jsme celý den. Hekal jsem bolestí. Ono se řekne - „krásné výhledy, výšiny života, úchvatné rozhledy“ - ale za jakou cenu? Kolik dřiny stojí! A tak se vynořuje mnohem pravdivější otázka. Ne to, jestli chceš Ježíše následovat, jestli chceš být svědkem Boží moci a slávy, ale **kolik jsi ochoten na to ze svého pohodlí dát?**

Za Pánem přišli dva muži. Chtěli jít za ním. Pan Ježíš se jich však ptá: „Co jste ochotni kvůli tomu obětovat? Jakou cenu zaplatit? Co si odřící? Co kvůli mně překonat?“

V těchto verších se nám Pán Ježíš představuje najednou jako někdo jiný, než se nám zdál na hoře proměnění. Jeví se jako ten, který nic nemá a nic pro sebe nežádá. Jakékoli pachtění za senzací, sny o štěstí, přeceňování zdraví a spokojenosti, všechno to, co můžeme považovat za výsledek Jeho zázračné činnosti, najednou zásadně odmítá.

A tak rozšířme své obzory, abychom přijali pravdu o tom, že **plnost Boží uzdravující milosti, která všechno dává a chudoba, která se všeho vzdává, patří u Pána nerozlučně k sobě**. Pán, Boží Syn, mocný v činech i slovech, je zároveň sluhou, člověkem, který si pro sebe nic nenárokuje. Kráčí krajinou jako člověk bez trvalého bytu, bez pravidelného příjmu, bez rodiny a velmi často mnohými opovrhovaný. **Ježíš může mít JEN PROTO plnou moc a může být tak mocný, protože jako chudý a bezmocný se zřiká všeho vlastního. Protože nic nemá a nic pro sebe nežádá !**

Ze slov 21.v.: „*jeden z jeho učedníků*“ můžeme vyvozovat, že tento člověk jej už delší dobu následoval, jako stálý posluchač. Uchvácen plnou mocí Jeho slov a činů chtěl od této chvíle víc. Patřit k Ježíši víc než do této chvíle patřil. Kolik jen z nás čas od času projeví stejné přání! Patřit víc Ježíši. Být mu blíž. I tento člověk se chtěl navždy přidat k Pánu. Naprosto svobodně a otevřeně to Pánu vyzná přede všemi: „*Půjdu za tebou kam půjdeš!*“ To je smělé vyznání a navíc je to snad jediný zákoník, který s Ním takhle mluvil. Ostatní zákoníci jej chtěli nacytat. Dokonce i Nikodém přišel jen v noci a jen s otázkami a pochybnostmi. Tento zákoník však veřejně vystoupil ve dne a svobodně vyjádřil touhu svého srdce. Chce Ježíše stále následovat, ať Pán půjde kamkoli, každý den a každou hodinu naslouchat Jeho slovům, vidět Jeho mocné činy, aby se jimi posilňoval a zdokonaloval. Překvapuje nás ale, že Ježíš tohoto „muže od fochu-zákoníka“, toho nadšeného teologa, nepřijal mezi své učedníky, nepověděl ANO, plný radosti z jeho prosby, která zněla přece tak nádherně: „*Mistře půjdu za tebou kamkoli půjdeš Ty!*“ To proto, že Pán Ježíš Kristus znal srdce zákoníka stejně dobře jako zná srdce naše. Zná je lépe než my sami. Znal i srdce toho muže lépe než on sám.

K následování Krista nestačí ochota, která má svůj pramen v nadšení. Ježíš žádá víc! Hledání opojného osvěžení a touha nasytit se duchovními ideály ztratilo u Ježíše smysl a

cíl. Pakliže jsou ale na světě lidé, pro něž následování Krista znamená poslušnou víru a sebeobětující lásku, pak je tu také nevidaná síla, o níž většina zlenivělých evropských a amerických křesťanů nemá ani páru.

Zákoník v našem příběhu žije ve vznešených a krásných myšlenkách a myslí si, že u Ježíše najde jejich završení. Ježíš ale zcela naopak žije v prostředí strastiplné práce. Přesně podle slov Izaiáše proroka: „*On vzal na sebe naše slabosti, nesl naše nemoci*“ Před Ním se rozprostírá krajina utrpení, kterou musí přejít od jednoho konce ke druhému. Přichází všude tam, kde jsou lidé bez pokoje, musí jít mezi utrápené. A jakmile jednomu daruje pokoj a druhému osuší jeho slzy jde dál bez jediného oddychu a bez vlastního domku, či bytu nebo alespoň ubytovny. Zákoník nemá ani potuchy, co je to za teologii, která se pro záchranu lidské duše lopotí v těžké dřině a zcela se vzdává uznání a pohodlí. Teologie služby, ne duchaplných myšlenek. Teologie, program, vize o níž mluví Pán s Ananiášem a Saulovi Tarsenském-pozdějším ap.Pavlovi. Říká: „*Ukáži mi, co všechno musí podstoupit pro mé jméno.*“ A přece, čteme-li pozdější dopisy ap.Pavla sborům, které založil, žasneme nad tím, jak hluboká jeho teologie byla. Proč? Protože se zrodila v utrpení pro Ježíšovo jméno. Byla to teologie pravého následování Krista.

Zákoník se vzdal. Byla to příliš silná teologie na jeho gusto: „*Lišky mají doupat a ptáci hnízda, ale Syn člověka nemá, kde by hlavu složil.*“ Kam až Ježíš půjde ve svých nárocích na člověka? Rozhovor to byl veřejný a tato otázka vrtala v hlavě ostatních, kteří viděli a též se rozhodli Ježíše následovat. Jak se tedy mohu k následování PJK přihlásit?

Zkouší to druhý z těch, kteří byli Jeho mocí osloveni: „*Mt 8,21 Jiný z učedníků mu řekl: "Pane, dovol mi napřed odejít a pochovat svého otce."* Zdůvodnění pro odklad se tu zdá oprávněné. Vždyť sám Ježíš před časem káral výmluvy zákoníků na „korban“ - to jest dar Bohu, na který se vymlouvali, aby nemuseli posloužit svým rodičům. Pán tedy musí uznat tento odklad! Neuznal! Jestliže je někdo počátek i konec, A i Z, pak neexistuje nic, co by bylo přednější než On. Ani odklad, byť sebelépe odůvodněný. Pán Ježíš zde naopak otevřeně **uznává** „korban“ - to jest dar Bohu. Že by si protirečil? Ne, mluví o skutečném korbanu. O oběti Bohu, která má přednost přede vším. Ne o tom, který lidé použili jako výmluvu a omluvu své lenosti. Skutečný korban skutečně existuje. Je to opravdové následování Krista, které má přednost před vším ostatním. I před tím, co má takovou důležitost a neodkladnost jako je pohřeb vlastních rodičů. Zde vidíme, že si Pán Ježíš dělá nárok nejen na to aby byl první v našem žebříčku hodnot, ale také na to, aby Jeho následování nebylo odkládáno na pozdější dobu. Je stále mnoho křesťanů, kteří řeknou: „*Ano - Ježíš na 1.místě, ale až budu mít čas. Až dokončím to nebo ono.*“ Sami sobě lžou. Je-li něco na prvním místě, musí to mít přednost i v časové posloupnosti. Jinak je to lež.

Ze závěrečné odpovědi Pána Ježíše: „*ať mrtví pochovávají své mrtvé*“ k nám zaznívá rozdělení na živé a mrtvé. A to nejen biologicky, ale především duchovně. Mrtví ve svých hříchách a živí v Kristu Ježíši. Nelze být napůl to a napůl ono. Pozvání k PJK zní i dnes. Je to ale pozvání k pravému následování, nikoli k polovičaté náklonnosti, kterou si řídíme podle našich potřeb. Pán Ježíš nás zve k sobě, ale říká: „*Bude to následování bezvýhradné!*“ Jsi zván!

AMEN